

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν μετροῦμεν χρόνον
ὡς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννηακὸς πέντε,
τὰ κουνεῖμε κ' ἐν ακουνεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν ἔρομεν παντὸς σύμουδου τέλεπῃ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Πέμπτ' Ἰουνίου κ' εἰκοστὴ
κ' ἀτμοσφαῖρα καθουρδιστή.

Ἐνενήντα κ' ὀκτὼ κ' ὀκτακόσα,
κάθε Ρῶσδος κοχλάζει καὶ Ρῶσδα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φίλε ρῆτορ τῶν ὑπαίθρων,
δαίμονες φρικτῶν ὀλέθρων
τὴν Ρωσσίαν περιτρέχουν,
τὴν Ρωσσίαν ἀπειλοῦν,
μ' αἵματα τὴν περιβρέχουν,
κατασφάζουν, πυρπολοῦν.

Ποῦν θέαμα φρικτὸν!..
ἐκ τοσούτων θωρηκτῶν

ἂν ἀπέμεινε κανένα, ποῦ κ' αὐτὸ δὲν κατεστράφη
καὶ πληροῖν τῆς Τσουσίμα μιὰ γιὰ πάντα δὲν ἐτάφη,
μόνοι τῶν τὸ βομβαρδίζουν, τὸ βυθίζουν μοναχοί,
Περικλέτο δυστυχεῖ.

Κλέψε τους καὶ σὺ μὲ πόνον...
μήτε πόλεις Ἰαπώνων,
μήτε νήσους πυρπολοῦν
τὰ πυρὰ τῶν κολοσσῶν,
τώρα βομβαρδοβολοῦν
τὴν κλεινὴν τὴν Ὀδησσόν.

Σὶς θαλάσσας τῶν κιτρίνων
τρομερὸν ἀκούω θοῆνον,
ἀλλὰ καὶ σὶς Ρωσσικὰς
βλέπω μάργας δυστυχίας,
κ' ἀληθῶς σπαρακτικὰς
κ' ἐμφυλίους ναυμαχίας.

Βομβαρδίζονται μονάχοι, μετὰ τῶν πολεμῶν,
πῦρ σφάζουν τοὺς πλοιάρχους κ' εἰς κεραίας τοὺς κρεμοῦν.

Δὲν βροντοφωνοῦν παιᾶνας καὶ κατὰ κιτρίνων νίκας,
μόνον βόγγος ἀντηχεῖ...
τοὺς δικούς των τοὺς ναυστάθμους, τὰς δικὰς των ἀποθήκας
κατακαίουν μοναχοί.

Κλάψε τὰ σωθέντα σκάφη
τοῦ μεγάλου κολοσσοῦ...
φεῦ! κανένα δὲν ἐτάφη
στὰ νερὰ τῆς Ὀδησοῦ.

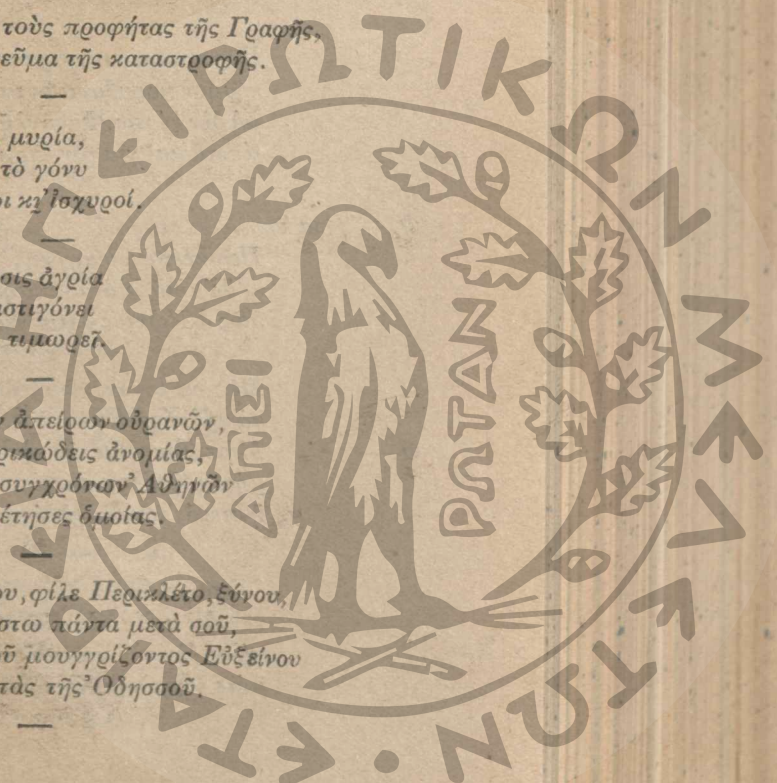
Βλέπω μὲ τὰς μηλωτίας των τοὺς προφήτας τῆς Γραφῆς,
κ' ἀπὸ μέσα κ' ἐξω πνέει πνεῦμα τῆς καταστροφῆς.

Δυστυχήματα μυρία,
καὶ περιδεεῖς τὸ γόνυ
κλίνουν γὰυροι κ' ἰσχυροί.

Κάποια Νέμεσις ἀγρία
μαινομένη μαστιγώνει
κ' ἀμειλίχως τιμωρεῖ.

Ὡ σὺ, Φοῖβε, διφρηλάτα τῶν ἀπειρῶν οὐρανῶν,
δοῦ' φῶτισες σφαγὰς καὶ φρικτὰς ἀνομίας,
πῆς σ' ἐμὲ τὸν Διογένη τῶν συγχρόνων Ἀθηναίων
ἂν ὡς τώρα συμφορὰς ἐχαιρέτησες δημοίως.

Μὲς στὸν ὀλεθρον τοῦ κόσμου, φίλε Περικλέτο, ἔξου,
καὶ τὸ πνεῦμα τῆς γαλήνης ἔστω πάντα μετὰ σοῦ,
κ' ἔλα βλέπε πῶς τὸ κῆμα τοῦ μουγγρίζοντος Εὐξείνου
περιβρέχει καιομένας τὰς ἀκτὰς τῆς Ὀδησοῦ.

Π. — Πῶς σὲ λυποῦμαι, κολοσσέ...
κ' ἐγὼ μὲ πόνο σὲ κυττῶ,
καὶ τώρα σὰν τὸν Ἑλισσαὶ
ἤγῃ μὲ μηλωτὴ πετῶ.

Κ' ἐπάνω μύδρων καὶ φλογῶν,
κ' ἐπάνω φόνων καὶ σφαγῶν,
κ' ἐπάνω θρόνων κα' οἰμωγῶν
τῶν κόσμων τῶν αἰμοσταγῶν,
ποῦ τοὺς ἀκοῦς καὶ φρίττεις,
φωνάζω σὰν προφήτης.

Ὅπου φανλότης ὑψηλὴ
κυτῶ, πῆζει, πνίγει,
κ' ὅπου δουλεύουν πολλοὶ
γὰ νὰ χορταίνουν ἴλγοι.

Ὅπου μὲ σίδερα βαρεῖα
ματώνουν τὴν ἐλευθερίαν
καὶ δεσποτεία μαίνεται,
τί τέλος περιμένετε;

Τὰ τέλματα τῆς σήψεως
τοιαυτὴν φέρουν δίνην,
καὶ τὸ πολὺ τῆς θλίψεως
γεννᾷ παραφροσύνην,
καὶ βλέπεις κ' ἓνα κολοσσὸν νὰ πέφτῃ κάτω πετῶμα...
μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνεται τὸ κότερο τοῦ Ρώμα;

Φ. — Στὴν Ἀνδρὸ πῆγε, Περικλῆ, κύκλους πολλοὺς ἐτάραξε
κ' ἐγύρισε στὸ Φάληρο κα' ἐκεῖ θαρρῶ πῶς ἄραξε.

Π. — Ὅποιον πένθος ἄφαντο τὸ κράτος κατατρέχει
τοῦ κολοσσοῦ τοῦ δυστυχοῦς...
γὰ κύττα τῆς Γερικοῦς
πῶς ἔπесαν τὰ τείχη.

Τοῦ Μικάδου τὰ θηρία
νέα φλόξ τὰναρριπίζει,
καὶ μὴ σάλπιγξ Ταρταρεία
μέγαν ὄλεθρον σαλπίζει.

Πῶς παμφάγον πυρπολεῖ
κόσμον κορυβαντιῶντα...
μὰ δὲν ξέρεις, Φασουλῆ,
τίποτα καὶ γὰρ τὸν Νώντα;

Φ. — Ὅσα λούλουδά' στὸν κάμπο μαδημένα ῥωτηθῆκαν,
Περικλέτο τραγογένη,
κ' ὅλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
πῶς ὁ Νώντας ἐπιμένει.

Π. — Μὲ τοὺς λόγους σου τὰ πλήθη,
μὰ κ' ἐμένα συγκινεῖς...
Φ. — Μήτε Τσαρλαμπᾶς τὸν πείθει,
μήτε φίλος του κανεῖς,
ἢ στενός του συγγενής.

Ἐπογγεῖο λὲν δὲν πέρνει
νῦν, ἀεὶ καὶ στοὺς αἰῶνας...
φίλος δὲν τὸν καταφέρνει,
μήτε λόγια τῆς Κορώνας.

Π. — Ἐγὼ ξέρω πῶς θὰ πάρῃ.
Φ. — Περικλέτο μου, μακάρι,
νὰ συχάσωμε καὶ εμεῖς,
καὶ τὰ νεῦρα μας κα' οἱ μῦς.

Π. — Γὰρ τοὺς δόλιους συμπεθέρους θλίψις μὲ πῆζει τὸν
δμως θάμαδες καὶ σὺ
πῶς ἐνίκησαν οἱ Ρῶσοι
μὲς' στῆς Κρήτης τὸ νησί.

Ἀνδραγάθημα ποῦ φρίττεις,
ἐφρίξε κα' ὁ Ψηλορείτης...
τὰ κανόνα γέμισαν
καὶ στὴν Πλαταριά τῆς Κρήτης
μὴ καλύβ' ἀγκρέμισαν.

Ἀπροσδόκητος ἡ νίκη... δὲν ἀπέτυχε βολή,
διστάλπισεν ἡ φήμη τοὺς βομβαρδισμοὺς ἐκείνους,
καὶ ἐμπνέουσιν καμπόσοι χαιρεκάκως, Φασουλῆ,
θεῖος ἰσχωρέσει τὸν Μικάδο, θεῖος ἰσχωρέσει τοὺς κατρίους.

Μὰ κα' οἱ φίλοι μας οἱ Γάλλοι,
ποῦναι σύμμαχοι μεγάλοι
μὲ τὸν Ρωμανὸν τὸ κράτος, καὶ τρομάζουν' στὸ Μαρόκο
μήπως πάλι τοὺς μαζέψουν οἱ Φεραφλοῦχτες τὰ λουριά,
μπρὸς' στῆς Κρήτης τῆς Καλύβης ἔκαναν κα' ἐκείνοι μπάκοι
κα' ἐβομβάρδισαν τοὺς ἄνδρας, ποῦ ζητοῦν ἐλευθερίαν.

Γεῦμα Βασιλικό, πολὺ σημαντικόν.

Φ. — Χαρήτε, συμπεθέροι μας καὶ φίλοι μας Φραντζέσκοι...
μὲ στίχους σὰς ὕμνῳ γοργούς,
κα' ὁ Γάλλος μὲ τοὺς Ὑπουργοὺς
ἐπῆγε' στὴ Δεκλεία, σὲ Βασιλῆα τραπέζι.

Κ' ὅσοι τρανοὶ διάδοχοι τοῦ γέρον προηλείφοντο
σὰν ἄκουσαν τὴν πρόσκλησι δὸς του κα' ἐξερογλείφοντο,
κα' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος ἔφαγαν' στὴ Δεκλεία
ντυμένοι' στὴν ἐντέλεια.

Κ' αὐτὸ κατευχαρίστησε τὴν φτώχεια τοῦ κοσμάκη
καὶ λέγε πῶς ὁ Βασιλῆας εἶπε' στὸν Ἀσημάκη

Καιρός σου νὰ προξερευθῇς,
καιρός σου πᾶ νὰ παντρευθῇς,
νὰ πάρῃς νύφη μὲ προικὰ κα' ὅχι ξεροκαμπία,
νὰ χῇ κα' ἀμπέλια' στὴ Βλαχιά, νὰ φῇ στὴν Ὀλυμπία.

Καιρός σου πᾶ νὰ παντρευθῇς... γὰρ νύφη μὴ σὲ μέλῃ...
Δικαιοσύνης Ὑπουργὸς κοκκῶνα νύφη τέλει.

Ἐλα, κύρ' Ἀσημάκη, νὰ σὲ παντρεύωμε,
νὰ φᾶμε καὶ νὰ ποῦμε καὶ νὰ χορεύωμε.
Κ' ὁ κύριος Βουδούρης, τὸ Ναυτικὸ δελφίνι,
κα' ἐκεῖνος προσεφέρθη προξενητὴς νὰ γίνῃ.

Πλὴν ὁ ῥέκτης Ἀσημάκης μὲ τὰ λόγια τῆς Κορώνας
ἐκοκκίνισε λιγάκι καὶ δὲν ἔβγαλε μιλά,
μὰ σὰν τέλειωσε τὸ γεῦμα λὲν πῶς εἶπε κατὰ μόναν...
νὰ τὴν πάρῃς, δὲν τὴν πέρνω κα' ἄλλα λόγια, Βασιλῆα.

Ἐφοδος μουγγὸν Ζαῖμν
ὅτ' οὐ πυρρόξανθο τ' ἀγοῖμι.

Μέγα γεῦμα' στὴ δροσιὰ,
μέγα γεῦμα' στὸ Τατόι,
ἀ καὶ λίτερα κροσὰ
βγήκαν ἀπὸ τὸ κατόϊ.

Γεῦμα μέσα σὲ Σκηνή,
ποῦ τὴν ὄρεξι κινεῖ,
γεῦμα, τόκα μας κα' ἐβίβα
δίχως ζέστη, δίχως λίβα.

Μέγα γεῦμα, ποῦ τονώνει
τὸν ξανθὸ ρεπουμπλικάνο,
μέγα γεῦμα, ποῦ θυμόνει
πρὸς τὸν Καρπάνο.

Γεῦμα, Περικλῆ τσιφούτη,
πρῶτο' στὰ Βασιλικά,
κα' ὅπως ἡ σαμπάνια τούτη
ἔτσι νὰ χυθοῦν τὰ πλοῦτη
μέσα' σὶ ἄδεια Κεντοικά.

Γεῦμα μέσα σὲ κοιλάδες
ὅπου τρώνε μὲ βελάδες,
ποῦ καὶ σένα τὸν Ἀσημάκη
σὲ σηκώνει στὰ πανιά,
κα' ἔκανε' στὸν Ἀσημάκη
κα' ἡ Κορὼνα προξενιά.

Γεῦμα, ποῦ μιλῶν γὰρ νύφη,
καὶ ποῦ κάνει, κοροελεῖ,
τὸν μουγγὸ μονστακαλῆ
τὸ μυστάκι του νὰ στρέφῃ
καὶ τὸν Ράλλη ν' ἀπειλῇ.

Π. — Γεῦμα, ποῦ βάσει σὲ μελᾶ
μεγάλας διανοίας,
γεῦμα μὲ δειγμάτων πολλὰ
Βασιλικῆς εὐνοίας.

Γεῦμα, ποῦ τρώς, βρε Φασουλῆ,
σὲ πᾶτα μὲ κορὼνα,
γεῦμα, ποῦ νέον προκαλεῖ
γὰ τοὺς θεσμούς ἀγῶνα.

Φ. — Μέγα γεῦμα, ποῦ σημαίνει,
κα' ὅσοι κύριοι δὲν τρώνε
λένε, Περικλῆ Βαρόνε,
πῶς σὺ Σὺνταγμ' ἀνυβαίνει.

Γεῦμα, ποῦ κα' ἐγὼ δὲν τρώγω,
ἀδελφε μου προσφιλεῖ,
γεῦμα, ποῦ νὰ αὐτὸ τὸν λόγο
θὰ ἐπῆσαν' στὴ Βουλῇ.

Γεῦμα, βρε χαρτακωμένε,
φορέσο, καλοκαιρινό,
ποῦ καθὼς καμπόσοι λέγε
θα τοὺς βρῇ πολὺ ξυρό.

Γεῦμα, ποῦ καθὼς ἐξάγει
καὶ περμόνει τοὺς πεινῶντας,
γεῦμα, ποῦ κανεῖς δὲν ξέρει
τί νὰ σκέπτεται κα' ὁ Νώντας.

Γεῦμα, ποῦ μ' αὐτὸ ραβάζεις
Ὑπουργεῖο, Στέμμα, Θρόνο.

ποῦ τὴν λίστα του διαβάξεις,
καὶ μ' αὐτὴν χορταίνεις μόνο.

Π.— Γεῦμα, ποῦ βράσεις ἔθηκε
ρέας ἀκμῆς' σὶδὸ γένος,
κι' ὁ Γουναράκης' βρέθηκε
'στὴν Πάτρα τρυπωμένος.

Γεῦμα, ποῦ πανηγύρισε
κι' ὁ Ράλλης κι' ἡ πορεία
τὸ κότερο, ποῦ γύρισε
νύκτα' σὶδὸν Φαλήρεα.

Γεῦμα, ποῦ παραφούσκωσαν κι' ἐγύρισαν ξανά,
μόνο ποῦ δὲν προξένεψαν καὶ τὸν Καλλιφρονᾶ.

Τὸ Ποτέμκιν τὸ φοικτὸ τῆς Ρωσσίας θωρηκτό.

Φ.— Τὸ Ποτέμκιν, τὸ Ποτέμκιν...

Π.— Τὶ φωνάζεις, μπεχλιβάνη;

Φ.— Τὸ πλωτὸν τὸ στασιάσαν' σὶδὸ νερά μας καταφθάνει.

Π.— Ποῦ τὸ βλέπεις;...

Φ.— Νάτο νάτο, δὲν ἀνοίγεις τὰ στραβά σου;
Με μὲ κόκκινη σημαία πλησιάζει καὶ βουβάσσει.
Νέα ξαφνικὴ τρομάρα καὶ σ' Ανατολὴ καὶ Δύσι...
ἔξερεις πῶς καὶ τὴν Κωνσταντίνα' πήγε νὰ τὴν βομβαρδίσει.

"Ολοι τὸ κυττάζουν χάσκα
'στῆς Κωνσταντίας τὸ λιμάνι,
καὶ Ρουμάνια τραγιάσκα
ἐφρωνίζουσι οἱ Ρουμάνοι.

Τὸ Ποτέμκιν 'πῆρε σβάρνα τὰ πελάγη καὶ γυρίζει,
κι' ὅπου δὲν εὐρῇ τροφὴν
μὲ τὸ πῦρ του φοβερίζει
κι' ἀπειλεῖ καταστροφὴν.

Βομβαρδοβολεῖ τὰ πάντα δεξιὰ κι' ἀριστερά...
νάτο μὲ τὴν κοκκινὴ του' σὶδὸ Φαλήρου τὰ νερά...
προσευχήσου, Περικλέτο, καὶ θὰ γίνῃ συμφορά...
φέρετε γρήγορα τὴν Ὑδρα, φέρετε Σπέτσαις καὶ Ψαρά.

Π.— Τὰ καράβια μὴ ζητῆς, φοβιτσάρη κωμωδὲ...
διορδόνονται τὰ μέν, καθαρίζονται τὰ δέ.

Φ.— Φέρετε τὰ τορπιλλοβόλα
τὰ Γαλλογερμανικά...
φέρετε Κίχλαις, Κίσσαις, κι' ὅλα
τᾶλλα μας τὰ Ναυτικά.

Σύρε' πές το, Περικλέτο, 'στὸν Βουδούρη παραχοῦμα,
'πές του νάλθῃ τὸ Ποτέμκιν νὰ τὸ διώξῃ μ' ἓνα κέσμα...

Π.— Μὴ φωνάζεις κι' ὁ Βουδούρης δὲν' μπορεῖ νὰ κἀν βῆμα,
μόλις ἤλθε φουσκωμένος ἀπ' τοῦ Βασιλῆα τὸ γεῦμα.

Φ.— Ἀνοιξαν τῆς μπουνκαπόρταις, οἰχρουν ἐνσφαιρα πυρά...
τὴν περιμένεις καὶ τούτῃ τὴν καινούρια συμφορά;
Μὴ τὸ κλέος πυρπολῆτε γῆς ἀπειρώς διαπύρου...
ὦχ! κι' ἂν πέσῃ καμμὰ μπόμπα μὲς' στὴ Σούδα τοῦ Φαλήρου.

Κι' ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ὦ Ποτέμκιν, μὴ λυσσῆς...
μὴν κυτπάτε, στασιώται, κι' ἔρχομαι κι' ἐγὼ μὲ σᾶς,
κι' ἂν τῆς ζέστης τὸ καμίνι μ' ἔκαμε πολὺν κωθρόν
πειρατὴν προσλάβετε με κι' ἀποστάτην ἐρυθρόν.

Ποῖα μὲ συνέχει φοικτὴ,
ποῖος τρόμος παγερός!...
βλέπω τοῦ γυαλοῦ τὰ φύκη
παρανάλωμα πυρός.

Κρούφου, κολλήγα δυστυχῇ,
κι' ὁ κόσμος ἀλαλάζει...
πέφτουν οἱ μύδροι σὰν βροχὴ
κι' ἡ μπόμπαις σὰν χαλάζι.

"Εσκασαν δαδ' στὴν ἀμμουδιά,
μ' ἐστράβωσε τὸ χῶμα...
φέρετε τοῦλάχιστον, παιδιὰ,
τὸ κότερο τοῦ Ρώμα.

Μαίνεται καὶ καθ' ἡμῶν κάθε Ρουσσὸς ἀποστάτης...
μὴ τοὺς μύδρους σας σκορπᾶτε,
μὴ' σὶδὸ θέατρο κυτπάτε,
παίζουτε τ' Ἀμοῦρ Μουγιέ, κι' εἶναι μέσα κι' ὁ Κορφήτης.

Τάχασαν, διαβόντρον γυιέ,
κι' ὅλοι φεύγουσι μουγιέ.

Πῦρ ὕγρον, βρὲ Περικλέτο, τρέμει κάθε Προγκηπέσα...
μὴ' σὶδὸ θέατρο κυτπάτε κι' ἓνας Κόντες εἶναι μέσα.

Π.— Ὅλ' αὐτὰ τὰ φοικαλέα ποῦ τὰ βλέπεις, φοβιτσάρη,
ἐγὼ τίποτε δὲν βλέπω, μόνο πῶς θὰ φᾶς στηλιθάρη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

"Ἄνδρα γνωστὸν φιλοξενεῖ τῶν Ἀθηναίων ἡ πόλις...
ἤλθεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον Μπενάκης ὁ Μανώλης,
Πρόεδρος τῆς κοινότητος πάσης Ἀλεξανδρείας,
μετὰ τῆς ἐριτίμου του κι' ἀγαπητῆς κυρίας.
Πλὴν χαιρετᾷ κι' ὁ Φασουλῆς τὴν ἄφειν τοιοῦτου
περιφανοῦς παράγοντος ἀκμῆς, προσόδου, πλούτου,
καὶ μὲ τὸν Περικλέτο του φωνάζει τὸν βερέμη:
εἶδοι' σὶδὸν οἶκον τὸν κλειτὸν Μπενάκη καὶ Χωρέμη.

Ελλήνων πολιτεία, τεῦχος ἐκ σατυρῶν
Πῖ Δημητρακοπούλου μὲ στίχον γλαφυρόν,
μὲ ποικίλιαν μέτρων, μὲ δύναμιν σατύρας,
καὶ μὲ τρατὰ τῶντι διδάγματα τῆς πείρας.
Ἐξέδωκε πλουσίως καὶ τούτο τὸ βιβλίον
τοῦ Μι τοῦ Σαλιβέρου τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Εἶχα καιρὸ, μωρὲ παιδιὰ, νὰ πάλω τὸ γνωστὸ
τῆς θρησκευτικῆς Κατάστημα τοῦ κομποξακουστό,
τοῦ Γεωργίου τοῦ μοναχικοῦ, τοῦ Πατριάρχου,
ποῦναι τὸ καταφύγιον κάθε πρωτευουσίου,
καὶ 'στὸν Σιαδίου τὴν ὁδὸν λαμπρὸν φεγγαβολεῖ
καὶ κάθε κύριον κομψὸν τῆς μόδας προσκαλεῖ.
Ἦλθε τὸ θέρος, ἔρχισε κι' ὁ τίς τίς ξανά,
καὶ τρέξετε νὰ κόψετε τὰ καλοκαίρινα.
Τὶ κοστούμια! ῥάτια μου!... μωρίζουνε Παρίσι,
μπάνεις καμπόσαις, ἀδελφέ, καὶ βράχνεις κυπαρίσσι.
Ὅντως τεχνίτης θαυμαστός ὁ Παππαϊωάννου
καὶ γὰρ τὸ μπόι γίγαντος καὶ γὰρ τὸ μπόι νάνου.